

תת"ע 11236/05/20 - דורון סעדון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 11236-05-20 מדינת ישראל נ' סעדון
תיק חיצוני: 61211715190

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
דורון סעדון	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 22.6.2020.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61211715190 מסוג הזמנה לדין המייחס לו עבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים או שוטר שהזדהה על-ידי הצגת תעודת מינוי בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 4.5.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של חודשיים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא יכול היה להיעדר מעבודתו ובשל כך לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו.

לטענת המבקש במועד ביצוע העבירה היה בדרך לסופר לקניית מצרכים ובעת שעצרה אותו השוטר ביקש ממנה להמשיך בדרכו. לטענתו, בבקשתו השנייה להמשיך בדרכו איבדה השוטרת את סבלנותה ורשמה לו דו"ח.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדין בגין עבירה חמורה של אי ציות להוראות שוטר במדים שנמסר לידי של המבקש במועד ביצוע העבירה.

לטענת המשיבה המבקש לא העלה טיעון המצדיק את אי התייצבותו לדיון, או לכל הפחות הודעה מבעוד מועד באשר להיעדרותו.

המשיבה הוסיפה וטענה כי העונש שהוטל על המבקש עומד במתחם הענישה המקובל בעבירה זו כך שלא נגרם עיוות עמוד 1

דין.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

אין מחלוקת כי המבקש ידע על ההזמנה לדיון שנמסרה לידיו במועד ביצוע העבירה.

הנסיבות אותן פירט המבקש בבקשתו אינן מצדיקות היעדרות מהדיון שנקבע בעניינו. גם אם נבצר מהנאשם להתייצב לדיון היה עליו להגיש בקשה לדחייתו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש כפר במיוחס לו.

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם במקרה בו מעלה מבקש טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, נוכח חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הושתו על המבקש פסילה של חודשיים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' אלול תש"פ, 23 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.